

De vier vrienden

Periodethema: de rondwandeling
Markus 12:1-13

a. Jezus vergeeft (Mark. 2:1-5)

UITLEG VAN DE TEKST

Het begint allemaal als de Heere Jezus in Zijn stad komt. Hiermee wordt Kapernaüm bedoeld. De evangelist Markus vertelt ons meer dan Matthéüs. Wie Markus 2 leest, ziet dat de Heere Jezus predikt in Zijn huis. Daar komen veel mensen op af (vers 2). Zelfs zoveel dat ze niet allemaal in het huis kunnen. De mensen staan tot op straat. Allen proberen ze een woord of een glimp van de Heere Jezus op te vangen. Lukas vertelt dat de Heere Jezus 'leerde'. Hij heeft daarbij bezoek van andere leraars, te weten de Farizeeën (Luk 5: 17), die vooral bekend staan om hun strikte onderhouding van de wet en de leraars der wet. Lukas geeft geen negatieve kwalificatie aan het feit dat ze er zijn. Hij constateert het eenvoudig. Ze komen uit verschillende streken (Galilea, Judea en Jeruzalem). Markus vertelt dat er vier mannen waren (vers 3). Vier mannen, die een vriend, een verlamde, bij de Heere Jezus willen brengen. Er is sprake van een geraakte. In het Grieks staat er *paralutikos*. Het gaat hier om iemand, die verlamd is. Het wordt niet helemaal duidelijk hoe erg het is. In ieder geval kan de man niet lopen. Wie weet kon hij ook niet spreken. Er staat immers geen woord van deze man opgeschreven. Zeker is dat niet. Wel staat er: op een bed liggende. Hier staat dat deze man op bed gegooid is. Dat lukt in eerste instantie niet. Ze komen niet door de mensenmassa heen (vers 2). Ze geven niet op. Ze besluiten het dak op te gaan en dan hun vriend via het dak bij de Heere Jezus te brengen. Deze geraakte, verlamde, brengen ze tot Hem. Ze gaan niet met deze man naar een arts. Ze laten zich niet uit het veld slaan en beklimmen het dak. Daar aangeko-

men laten ze Hem zakken tot voor de Heere Jezus (vers 4). Hoewel Markus dat niet letterlijk beschrijft, krijg je de indruk dat ze daarvoor een aantal daktegels hebben weggenomen. Hun bedoeling is volstrekt duidelijk. De man wordt in het midden, vóór de Heere Jezus neergezet. Niet zozeer wat de omstanders zien, maar wat de Heere Jezus ziet, wordt door Markus weergegeven (vers 5). Hij ziet hun geloof. Misschien is een goede parafrase; Hij ziet hun vertrouwen in Hem, de Heere Jezus. Daarbij gaat het om de mannen, die de geraakte dragen. Zij overwinnen allerlei obstakels om tot Hem te komen. Het gaat ook om de geraakte zelf. Er is geen reden om hem hiervan uit te sluiten. Dan spreekt de Heere Jezus bijzondere woorden. 'Zoon, uw zonden (hamartia = datgene waardoor iemand zijn doel mist, dat waarin/door waardoor iemand overtreedt) zijn u vergeven.' Dat is opmerkelijk. Er wordt geen vraag aan de Heere Jezus gesteld, dus is er ruimte voor Hem om Zelf te doen wat Hem goeddunkt. Dit is wat Hem goeddunkt voor deze verlamde: vergeving (...), waar je genezing zou verwachten.

TER OVERWEGING

- Met de kinderen kan worden gesproken over het 'leren' van de Heere Jezus. Dat is wat Hij het liefste doet. Daar mag iedereen naar komen luisteren. Farizeeën, zondaren, leraars van de wet, vissers, tollenaars, timmermannen, huisvrouwen, dieven en noem maar op. Ze zijn allemaal welkom. Dat onderwijs verandert niet naar gelang het gezelschap wat komt. Een ieder hoort hetzelfde Evangelie. Dat onderwijs is er nog steeds, zoals op zondagsschool. Nog steeds mag iedereen komen om te horen. Dat Hij ook ons 'leert', is genade.

- De mannen doen geweldig hun best om bij de Heere Jezus te komen. Dat heeft te maken met de verwachting (het geloof) die ze van Hem hebben. Gesproken kan worden over de verwachting van de kinderen als het gaat om de Heere Jezus. Hoe groot is die? Zoeken ze Hem? Doen zij hun best om Hem te vinden? Waarom zoeken ze Hem? Geven ze snel op? Of houden ze vol?
- Het geloof van deze mannen geeft Hem de ruimte om te genezen. Ongeloof betekent dat mensen niet tot Hem komen of anderen tot Hem brengen. Dan is er geen ruimte om te genezen. Er is geen verwachting van Hem (zie ook Matth. 13: 28). Daar waar verwachting is van Hem gebeuren wonderen.
- Een heel belangrijk punt is dat de Heere Jezus hier doorstoot naar de ergste kwaal van deze man. Stel dat je zou vragen aan de kinderen van de zondagsschool: 'Wat is het beste wat deze man zou kunnen overkomen?' Vermoedelijk zouden velen zeggen: 'dat hij niet meer verlamd is. Dat hij weer lopen kan. Dat hij zich weer bewegen kan.' Maar dat is niet de ergste kwaal van deze man. Dat zijn de zonden die tussen hem en God liggen. Hier kan met de kinderen worden doorgesproken over de ernst van onze zonden en het belang dat die allereerst worden weggenomen. Dat dit belangrijker is dan je lichamelijke gezondheid of de verlossing van een ziekte of handicap.

b. Jezus geneest (Mark. 2:6-13)

UITLEG VAN DE TEKST

De aanwezige Schriftgeleerden (aanduiding voor hen die gespecialiseerd waren in de uitleg van de wet) en Farizeeën beginnen dit alles te overdenken. Matthéüs maakt duidelijk dat ze dit niet uitspreken (Matth. 9: 3), maar in zichzelf overwegen. Wat overwegen ze? Of dit geen lastering (blasfemie) van God is. De Enige Die in staat is om zonden te vergeven (aphiemi betekent letterlijk wegzenden, wegdoen) is toch God alleen (vers 7)? Nu al blijkt de Goddelijke kracht van de Heere Jezus (vers 8) als blijkt dat Hij weet wat ze denken. Hij kent zoals Zijn Vader 'van verre mijn gedachten' (Ps. 139: 2). Anders dan zij houdt de Heere Jezus dit niet verborgen. Hij stelt ze een vraag. 'Wat overdenkt gij deze dingen in uw harten? (vers 8) Wat is lichter (gemakkelijker), te zeggen tot de geraakte: de zonden zijn u vergeven, of te zeggen: sta op en neem uw beddeken op en wandel?' Voor mensen die niet met God rekenen, is ongetwijfeld het eerste gemakkelijker te zeggen. Het vergeven van zonden is immers voor het oog van een mens niet te zien. Het tweede wel. Dat iemand werkelijk geneest, moet eerst maar eens bewezen worden in daad-

werkelijk opstaan en gaan lopen. Opvallend is dat de Heere Jezus niet wacht op een antwoord (zie ook Lukas en Matthéüs). Opdat ze zullen weten dat Hij, de Zoon des Mensen (vers 10), macht (letterlijk volmacht, bevoegdheid) heeft op de aarde zonden te vergeven, zal Hij de geraakte genezen. Hij spreekt tot hem: 'sta op, neem uw bed op en ga heen naar uw huis.' Hier wordt een mens genezen, niet allereerst om de genezing zelf, maar de genezing fungeert als waarborg dat de Heere Jezus ook de macht heeft zonden te vergeven. Het is een teken als onderpand voor de voltrokken vergeving (...). De man staat voor Hem op (vers 12). De (vol)macht van de Heere Jezus wordt zichtbaar. Het bed waar hij op gelegen heeft, neemt hij op. Niet meer het bed en zijn vrienden dragen hem, maar hij draagt nu zijn bed. Vooral, hij verheerlijkt God. Hier proeven we geen twijfel of terughoudendheid. Deze man weet dat God Zelf hem vergeven en genezen heeft. De schare (vers 13) is diep onder de indruk (letterlijk in extase). Ook zij geven God de eer. Vrees vervult hen. We hebben ongelooflijke (letterlijk paradoxale, zeer ongewone, wonderlijke) dingen gezien.

TER OVERWEGING

- Het is niet vreemd dat de Schriftgeleerden zeer sceptisch staan tegenover de woorden van de Heere Jezus. Hoe zouden wij reageren als iemand voor ons zou staan en zeggen: 'ik heb de volmacht namens God zonden te vergeven'? Het is niet goed om de Schriftgeleerden en Farizeeën af te schilderen als onmogelijke, koppige mensen die alleen maar kwaad willen. We mogen hen verwijten dat ze ook na het zien van deze grote dingen niet geloofd hebben. De vraag die aan ons gesteld wordt is; geloven wij?
- Het is goed wanneer we met de kinderen spreken over het gegeven dat de Heere Jezus de overleggingen van mijn hart kent. Wat voor anderen verborgen blijft, is bij Hem bekend. Hij weet wat ik denk, wat ik begeer en wat ik afwijs. We mogen de kinderen leren om open en oprecht tot de Heere te gaan in de wetenschap dat Hij weet wat er in mij leeft.
- De Heere Jezus verzwijgt niet dat Hij hun hart kent. Hij wijst aan waar ik dwaal. Hij wijst aan waar ik zondig. Dat toont Zijn macht en wijsheid. Het is ook goed. Het zou veel erger zijn als de Heere Jezus mijn zonde niet zou aanwijzen. Wat niet in de letterlijke zin 'ontdekt' wordt, blijft verborgen en wordt ook niet voor God beleden.
- De Heere Jezus geeft een teken als waarborg van de vergeving van de zonden. Hij wordt daartoe gedrongen door de reactie van de Schriftgeleerden en Farizeeën. Je zou bijna denken dat het bij deze vergeving had kunnen blijven. Dat zou ook 'genoeg' geweest zijn. Ook Paulus moest leren

dat soms 'Gods genade u genoeg is' (2 Kor. 12: 9). De man en de aanwezigen ontvangen echter een teken. Dit teken (de genezing) fungeert als een zegel op de vergeving. Met de oudere groepen kan de lijn worden getrokken naar het Heilig Avondmaal. Ook daar fungeren de tekenen (brood en wijn) als zegels op de geschonken vergeving.

- God ontvangt de eer. Dat zien we bij de genezen man. Dat geldt ook van de schare die erbij staat. Enerzijds is er diepe verwondering en vrees. Het is goed als we met de kinderen spreken over het gegeven, dat ook voor de mensen uit de tijd van de Heere Jezus wonderen 'niet gewoon waren'. De mensen zijn zeer verbaasd over dit alles. Letterlijk zijn ze buiten zinnen. Tegelijk wordt God in dit alles geëerd. Dat mogen we de kinderen voorhouden. Vaak weten we in nood wel te bidden, maar is er de dank als de Heere uitkomst (genezing) gaf?

